

FRONT

núm. 2

gener 68

PER CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA

publicació de la SECCIÓ UNIVERSITARIA del Front Nacional de Catalunya

EL MOMENT POLÍTIC

La devaluació de la pesseta no ha estat altra cosa que la confessió de la profunda crisi econòmica que el govern ha intentat amagar fins a la fi.

La terapèutica aplicada al caos econòmic en que ha desembocat el I Pla de Desenvolupament, és realment desastrosa vista fins i tot per amplis sectors poc suspects d'infidelitat al Règim, doncs cap de les mesures aplicades, ni totes elles en el seu conjunt poden solucionar uns mals que no provenen, encara que són influïts, d'una crisi periòdica del capitalisme (crisi que evidencia la profunda irracionalitat i injustícia del sistema), si no que té el seu fonament en la particular estructura capitalista de l'Estat espanyol. El poder econòmic, i per tant, polític i social, està en mans del gran capital financer i terratinent, interessat tan sols en la defensa dels seus interessos monopolístics contraris a tot progrés real, és a dir, de tota la societat.

La crisi actual, no té, doncs, solució en el si del sistema (encara que els poders podien haver estat millors), la crisi no és conjuntural, és estructural, i, per tant, política.

La solució no pot ésser altra que arrancar definitivament el poder de les mans del gran capital en favor de les classes populars i en reorganitzar l'economia sobre uns bases racionals i reals.

La solució no pot ésser altra que una solució socialista.

Però la realitat política, social, econòmica i cultural de l'Estat espanyol és molt diversa, donada la seva composició multinacional.

No podem parlar, doncs, de solució, si no de solucions, corresponents a cada una d'aquestes realitats nacionals. Cal enfrontar la lluita contra el Règim a partir d'aquest fet, sense oblidar que l'existència d'un enemic comú ens obliga també a una

col·laboració amb els demòcrates de la resta de l'Estat espanyol, sempre, però, sobre la base del reconeixement de la nostra personalitat nacional.

En definitiva, podem dir que el que està en crisi, és tota l'estructura de l'Estat espanyol.

L'actual situació econòmica està augmentant de manera considerable les contradiccions del sistema. Les accions reivindicatives de la classe obrera (punt culminant d'elles les manifestacions organitzades per Comissions Obreres el 27 d'octubre), dels estudiants, la cada vegada més oberta i absoluta oposició dels intel·lectuals, la creixent presa de consciència nacional tant a Catalunya (11 de setembre), com al País Basc, el descontent, on definitiva, de la gran massa de la població, posa en difícil situació el Règim. Molts dels homes que fins ara han estat (i continuen estant) amb el Règim, veuen la necessitat d'efectuar canvis, que per un cantó obrin el sistema a un mínim de les aspiracions populars, llimant així les més evidents injustícies, i possibilitant el pas cap a uns formes polítiques que permetessin la successió del general Franco sense troncaments fonamentals.

En definitiva, pretenen acabar amb les formes feixistes de govern, sense que això representi la pèrdua del poder per part de l'oligarquia que actualment el posseeix.

Però és evident que el Règim nascut d'una guerra i nantingut durant tots aquests anys per la força, no es pot permetre al·legries liberalitzadores, doncs els problemes i aspiracions que ofega són massa forts i necessiten no tan sols acabar amb el franquisme, sinó amb l'estructura natxica de l'Estat espanyol.

Conscients d'aquesta realitat, els "ultras" del Règim han pres el poder, col·locant Carrero Blanco a la Vice-presidència del govern. La "línia dura" és, doncs, la

que ha volgut solucionar la crisi econòmica i política, i ho ha fet amb unes mesures econòmiques que essencialment perjudiquen la classe obrera, doncs amb la real congelació de sous i la irreal de preus, es pretén que amb preus del 18-11-67 es visqui amb sous molts d'ells de l'any 65.

La solució política la volen trobar amb un intenc increment de la repressió; mostra d'ella són: les innombrables detencions de militants de Comissions Obreres i de dirigents estudiants, les multes als signants de la carta al governador de Barcelona protestant pels fets de l'onze de setembre, les sancions a la revista "Destino", etc. etc.

Però ni les mesures econòmiques ni la repressió podran fer callar l'oposició, perquè la seva veu reflecteix uns problemes reals i urgents de solucionar.

L'enduriment actual del Règim pot significar, i hem de fer que signifiqui, el seu últim esforç de subsistència.

Avui més que mai, cal arribar a una col·laboració de totes les forces antifranquistes catalanes, i d'aquestes amb les de la resta de l'Estat espanyol, per a aprofitar políticament totes les oportunitats que el moment polític ofereix i per a donar una alternativa vàlida enfront del franquisme.

Cal, sobretot, una encertada direcció política dels moviments reivindicatius, que sense perdre el contacte amb la realitat i plantejant uns objectius a curt termini capaços d'atoure les masses, estigui sempre orientada al fi últim que no pot ésser altre que l'enderrocament de les estructures de l'Estat espanyol.

....

LA FACULTAT DE DRET

L'escisió de la Facultat de Dret és actualment un fet consumat. La maniobra d'asimilació i divisió del moviment universitari ha reeixit mitjançant aquesta política d'ambigüitat i pseudodemocràcia del règim dictatorial de Madrid, ja marcada anteriorment per altres maniobres a nivell d'Estat espanyol -el Referèndum i les "eleccions a procuradores en Cortes"...- i també en el camp universitari -les APE- que els estudiants havien desmascarat. Aquesta vegada, però, la maniobra ha reeixit perquè ha trobat entre els estudiants el col·laboracionisme oportunista d'elements que deien identificar-se amb la Reforma Democràtica de la Universitat.

L'ambigüitat d'aquesta proposta és evident: mentre per una banda accepta l'autoorganització, per l'altra, la buida del seu contingut democràtic i reivindicatiu per a deixar-lo en una pura organització formal que proscriu de les veritables causes que han portat a l'actual situació de la Universitat.

Com pot ésser democràtica la proposta que arriba mitjançant el decanat, que no és més que un organisme de control i de representació sobre els estudiants?

Com pot venir una autèntica reforma dels mateixos organismes d'opressió?

Mentre els estudiants de Dret votaven la proposta, oron jutjats pel Tribunal d'O. P. el delegat i sotsdelegat de Filosofia i

Lletres, i quedaven pendents encara altres judicis contra estudiants, obrers, intel·lectuals... Els fets mateixos evidencien la incongruència i l'ambigüitat de la reforma que el degà presentava, no pas pel seu propi compte, sinó com a instrument del govern que votllant pels interessos d'una minoria, intentava dividir i assimilar el moviment universitari.

Tota reforma de la Universitat, per a que sigui veritable ha d'aprofundir en les causes de l'actual situació. I les arrels profundes del problema són a la societat dividida en classes, oprimida nacionalment, on la Universitat serveix als interessos minoritaris, i no pas a tota la societat.

Les vies legals que proposa el degà per la RDU no existeixen en realitat, perquè aquesta legalitat no té altra finalitat que la de mantenir l'actual situació, no pas de reformar-la.

És contra l'estructura d'aquesta Universitat, és contra l'estructura d'aquesta societat, que lluita el moviment universitari. No solament per solucionar problemes acadèmics o estrictament universitaris, perquè la veritable solució de la problemàtica universitària és en el canvi d'estructures de la societat, i tothom que no lluita contra aquesta situació d'anormalitat, lluita per mantenir-la.

L'autoorganització és l'únic canvi possible per a l'aconsecució dels objectius que

persegueix el SDEUB. Autoorganització que comença en les organitzacions lliures, convocades i regulades pels mateixos estudiants, però que no acaba en ella mateixa, en l'aparell formal de les eleccions o en l'estructuració d'un sindicat autònom, si no que té un contingut propi, reivindicatiu concret, que persegueix una determinada finalitat, la RDU. El fet que a totes les altres facultats hom hagi celebrat les eleccions lliures ha de significar un pas endavant en la concreció dels objectius que es persegueixen, i una veritable integració de tots els universitaris en la lluita per a la RDU, ja que si no és així, malgrat la celebració de les eleccions, sempre serà possible la tergiversació d'aquest contingut, tal com ha passat a Dret.

Cal, doncs, que l'alternativa democràtica que perseguiu, sigui especificada i concretada a tots nivells, no solament sobre els papers, sinó també en programes concrets d'acció i de treball. És aquest l'únic camí possible que pot tornar a la Universitat no solament l'enfortiment del sindicat en totes les facultats on han estat celebrades eleccions lliures, sinó també el desemmascarament definitiu de la política tergiversadora del Govern enfront del moviment estudiantil, i en últim terme, la unitat d'aquest en la seva lluita per la democràcia i el retorn de la cultura catalana al lloc que li correspon en una Universitat Autònoma i sense barreres classistes.

.....

TEXTOS

"... el treball industrial modern, l'assor-
"viment modern al capital, tant a Anglaterra
"ra com a França, a Amèrica, a Alemanya ,
"despullen el proletari de tot caràcter na-
"cional. Les lleis, la moral, la religió,
"són als seus ulls tants altres prejudicis
"burgesos, darrera els quals s'amaguen
"tants altres interessos burgesos."

"... hom ha acusat els comunistes de
"volar abolir la pàtria, la nacionalitat.
"Els obrers no tenen pàtria. Hom no pot
"pas llevar-los allò que no tenen. Com que
"el proletariat de cada país ha de conqui-
"rar d'antuvi el poder polític, ha d'eri-
"gir-se en classe dirigent de la nació, ha
"d'osdevenir ell mateix la nació, per això
"és també nacional; però no ho és pas en
"el sentit burgès del mot."

"... abolí l'explotació de l'home per
"l'home, i abolí l'explotació d'una na-
"ció per una altra nació.

"Amb l'antagonisme de les classes a
"l'interior de la nació, cau igualment
"l'hostilitat de les nacions entre elles."

(K.Marx, Manifest 1847, sub-
ratllats de "Front")

Hem ací uns textos de Marx sobre la nació que estableixen els termes per a la comprensió de la dialèctica de la formació i de la conformació de les societats nacionals a l'època contemporània.

El procés de superació de les societats aristocràtico-feudals, pre-nacionals, el duu a terme la burgesia, a través de la creació de major riquesa per mitjà del comerç, primer, i de la manufactura, després.

Aquest procés porta aparellat, amb els canvis de formes de producció, noves formes d'organització del poder, noves formes culturals. I noves formes de definició social. La societat passa de pre-nacional a nacional.

La burgesia ascendent obté el suport de les classes populars, i les projecta conjunta-

ment amb ella contra l'aristocràcia proclamant la seva idea: la nació és el poble, font de sobirania política.

És una idea progressista; és un progrés en relació a l'antic règim. La nació de fin ix una nova solidaritat, sobre la ba se d'una comunitat més o menys homogènia pre-nacional. La idea de comunitat nacional reflecteix una realitat.

La burgesia, però, que ha definit els drets de l'homo i del ciutadà enfront de l'aristocràcia, no els realitza. La voluntat popular sols és expressada per un electorat censual: el dret al vot queda definit per un mínim de rendes que sols la classe burgesa posseeix. La nació, perfilada sobre la societat pre-nacional, resulta el nou patrimoni de la burgesia, que desmantellant la proclamada solidaritat nacional real, converteix la idea de nació, privada de contingut autèntic, en una forma abstracta.

De fet, es converteix en un instrument a les seves mans per a sotmetre les classes populars.

Així és com Marx diu que els obrers no tenen pàtria; i en dir-ho, cal entendre que servint la pàtria, l'obrer serveix interessos aliens.

En el moment que es constitueixen les nacions i es proclamen les pàtries, les classes populars -el proletariat incipient- no deixen per això d'ésser explotats. Els motius d'explotació han canviat: ara, sota el nom de patriotisme i d'interès nacional, la burgesia exigirà tota mena de sacrificis -fins per a fer la guerra si cal, contra un altre bloc d'interessos "nacionals"- a les classes populars.

No diu Marx que la pàtria no existeixi; el que diu és que ha estat arrabassada al poble treballador: aquesta és la realitat.

Això és tant com dir que la nació no ha estat encara realitzada. La forma nacional, la presa de consciència nacional que com un esclat va brillar en les jornades de la revolució francesa, no pot ser plena ment realitzada sinó per mitjà d'una societat plenament integrada, en la qual la solidaritat deixi d'ésser un mot per a convertir-se en un fet real i bàsic.

La revolució de la classe obrera dels nostres temps, constitueix onsen la més autèntica de les revoltes nacionals. El que hom postula és la nació definida per una societat socialista.

Així caracteritza Marx l'etapa socialista del fenomen nacional.

En ella ens trobem. El proletariat ha hagut de descobrir en la realitat concreta, i en la lluita concreta, la seva dimensió nacional, el seu caràcter, i, per tant, la seva alienació nacional.

Aquesta és una forma concreta de socialisme; la realitzada per una societat concreta formant la nació.

El perill per part dels teoritzants i dels dirigents, és a dir, per part de la superestructura del moviment obrer, consistia en confondre el fet de l'alienació nacional amb la no existència de la nació; i d'oblidar el caràcter i la missió d'alliberació nacional del proletariat, plantejant el socialisme sobre una base abstracta. Perill en el qual han caigut, en efecte, diversos dirigents obrers procedents la majoria, i no pas per casualitat, de països opressors.

El moviment obrer, però, no hi pot caure en tant opera immers en una realitat concreta, en tant es realitza concretament.

No es pot llevar a la lluita socialista el seu caràcter d'alliberació nacional real, en el fet de postular una societat lliure. Ambdues lluites són indissociables i es condicionen i es recolzen mútuament.

Així, considerant el procés de formació de la societat nacional a la llum de la dinàmica de la lluita socialista, Marx dona els esquemes essencials per a la comprensió de la realitat i de l'abast del fenomen nacional.

La història més recent n'és una esclatant confirmació. El fenomen solidari descansa sobre el suposat de la realització de les nacions concretes alliberades de tota mena d'opressions internes i exteriors.

.....